

Anna Gas Serra (Barcelona, 1996). Actualment estic acabant el grau d'Estudis Literaris a la Universitat de Barcelona. Fa un temps que narro i versejo. Entre els disset i els dinou anys vaig escriure el primer llibre de poemes, *Crossa d'aigua*, guardonat amb el Premi Joan Duch el 2017 i publicat el mateix any a l'Editorial Fonoll.

---

27 d'abril II

si et cal
a la sang
una xeringada de vi
negre cada cop
que ens veiem
perquè puguis dir-me,
senzill amb paraules,
o perquè puguis dir-me,
profund amb la mirada,
tot allò que a la gola
se t'ofega, tot allò
que a la boca
se't podreix per
no deixar-ho anar,
si et cal la injecció
de vi negre per
tocar-me amb la pell
la pell i fer-me carícies
al cor amb els teus
inconfusibles
sospesats
sorprenents
mots de plom,
te la posaré.

---

5 de juliol

si la teva presència
encara no ha arribat
a tenir alguna cosa
d'existència palpable,
d'aquí a vint anys seuràs
sol en una cadira
atrotinada enmig
d'un saló sense res
i cercaràs records
amb els ulls al voltant
i et mancaran records

Anna Gas Serra

fins a l'últim racó
de les teves entranyes.
desposseït de tot,
incapaç de trobar
un sol sentit nuat
en la pols envellida
que et recobreix el cor
tan febrilment intacte,
vindràs a demanar-me
que t'escrigui el relat
del que potser llavors
serà la nostra història.

si mai n'hem tingut cap.

---

20 de juliol

el cor és una roca amb
regust fèrric que fa
de sucre
desfet la resta d'òrgans.
pesa
amarg com si volgués
travessar-me el cos i
topar amb el terra
cimentat i
trencar-se amb estrèpit.
però això tu ja ho saps:
l'has tingut
a les mans i gairebé
el perdies
d'un bot.
i ara sues
la meva sang
sense esforç,
la meva sang que
et cau gota a gota
en silenci i es fa
trossets de roca que
s'esventen arreu
per sempre,
irreparables.
menys una gotaespina que
roman prop del teu
cor de sucre

Anna Gas Serra

encara i et frega el pit
eternament.
lleu com un pessigolleig.

---

29 de juliol II

de les vores del pou ple
en surten parets opaques
que fan creure a una dona
que beu ella sola.
entre paret i paret,
agenollada, només
veu el reflex movedís
del seu rostre en l'aigua.
i beu convençuda que
la seva única xuclada és
la que va buidant el pou.
a la fi quan cau pot veure
amorrades altres dones
abeuradores, tan sols
des de ben al fons.
perquè de totes és ella
l'única que no ha sabut
mantenir-se fora
del pou.